

מכתבים

להגן על הקשישים

עוד קשישה הותקפה בביתה והוכתה באכזריות. שללם של השודדים: 300 שקל ושרשרת זהב ("יריעות אחרונות" 11.2). לפני כמה שבועות הותקפה בחיפה קשישה אחרת, שתוקפה התעללו בה באכזריות נוראה ופצעו אותה קשה. לפני כמה שבועות פורסם על קשיש בדרום שהותקף באורח דומה על ידי חברות נערים. רק סדיסטים ופסיכופתים יכולים לעולל דברים כאלה. מילא, אם היו מסתפקים בגזילת הרכוש. אבל בכל המקרים האמורים, נראה שהתוקפים נהנו מההתעללות בקשישים חסרי האונים. לכולנו יש הורים מבוגרים או סבים וסבתות קשישים, ולכן הגל העכור והרע הזה נוגע לכולנו. לכן על הציבור לקרוא למחוקקים ולבתי המשפט להעניש ביד קשה תוקפי קשישים. עלינו לתבוע שכל מי שמבצע מעשה כזה יישלח למינימום 15 שנות מאסר, ללא כל התחשבות ב"נסיבות מקלות" וללא אפשרות לניכוי שלישי, לחופשות וכד'. רק ענישה קשה תמנע מעשים בלתי אנושיים כאלה.

דני שמש, ראשון לציון

הסברת נגד

הסברה נגדית: זה מה שחסר לנו עכשיו כדי להפריך את ההשמצות נגרנו בדבר החפירת ליד שער המוגרבים. לא מסובך לעשות זאת. למשל, ניתן לפרסם בכל אמצעי התקשורת צילום אוויר של מתחם הרהיבת ואת המיקום המדויק של החפירות הנוכחיות. כך יראו כולם שכן נעשות מחוץ למתחם הרהיבת. כן אפשר לפרסם צילום של עבודות שנעשו במתחם בעבר, תוך ציון העובדה שהדבר נעשה בשיתוף פעולה עם הוואקף.

רצוי גם לפרסם את הסיפור על המור פתי האג' אמין אל-חוסייני, שבשנות ה-20 פירסם גלויות שבהן מונה הרגל הציוני מעל מסגד עומאר. גם אז ניצלו הערבים מאורע טריוויאלי של הזות מחיצה מיטללת ליד הכותל כדי להתחיל בפרעות ביהודים (חברון וצפת ב-1929). בהמשך, כידוע, כרת אל-חוסייני ברית עם היטלה כדאי להשוות זאת עם הקנאות הדתית ושנאת היהודים של הייח' ראאד סלאח, שמתכנן אולי את האשתיפאדה הבאה.

הדסה שרמון, חולון

אשפוז במצוקה

בסוף השבוע פירסם משרד הבריאות את הדו"ח השנתי על מוסדות האשפוז בישראל. על-פי הדו"ח, שיעור המיטות לנפש צנח בשליש מאז שנות ה-70 ועמד בשנת 2005 על 2.09 מיטות לאלף איש. לדברי יו"ר ההסתדרות הרפואית, בשנת 2007 ירד יחס זה ל-1.94 מיטות, והוא כיום הנמוך ביותר בעולם המערבי.

כרופא העובד ב"ביקור חולים", שני קלע למצוקה כלכלית ומנוהל כיום על-ידי כונס הנכסים הרשמי (כנ"ר), עיינתי השבוע גם בדו"ח השנתי של הכנ"ר. נכתב שם כי "הוכח שניתן היה להביא את בית החולים, שהיה מצוי במצב גירעוני קשה, לאיזון תפעולי, תוך הגרלה משמעותית של היקף הפעילות, השבת אמון הציבור בו והוכחת חיוניותו לשירותי הבריאות בירושלים". מה שלא כל-כך הבנתי משני הדו"חות האלה: אם מצב האשפוז במדינת ישראל כל-כך גרוע, ו"ביקור חולים" לא רק ניתן להבראה אלא גם כל-כך חיוני לאזרחי הבירה – מדוע מתאמץ הכנ"ר, בתיאום עם פקידים אגף התקציבים באוצר, למכור את נכסי בית החולים ולגרסם לסגירתו?

ד"ר אפי הלפרין, ירושלים

כתובת למכתבים (עד 150 מילה): ידיעות אחרונות, ת.ד. 109 א' 079-03-6082546

אי-מייל: letters@yedioth.co.il

נא לציין שם מלא, כתובת ומספר טלפון

אליקים העצני • שער המוגרבים

האמת ועוונשה

אין כמו פרשת שער המוגרבים כדי להוכיח את חוסר התוחלת של חלום ההתפייסות עם הערבים. הלא ברור לכל, גם לשמאל היהודי, שהערבים יודעים את האמת, אבל אין זה משנה להם מאומה. הנה, עומד לו השיית ראאד סלאח באתר העבור דות – בעליל מחוץ להר-הבית ורחוק מן המסגדים – ומכריז במצח נחושה: "זה פשע. הרס של חלק ממסגד אל-אקצה". תאמרו, מילא ראש הפלג הצפוני בתנועה האיסלאמית, אך המלך עבדאללה, פרטנר אהוב ומ-חוזר, שידע מראש על העבודות, למה הוא אומר "אין תירוצים לעבודות החפירה שפוגעות בקודשי האיס-לאם?" איך הוא מסוגל להטיח בנו אשמה שהוא יודע שאינה נכונה, ושנאחזנו יודעים שהוא יודע? ומה אומר לעצמו אולמרט כשאבר-מאזן, שקיבל ממנו כסף, נשק ונשיקות, תוקף "את ישראל המשנה את אופי המקום ומיידרת אותו" – למרות שגם הוא יודע את האמת? המאה הזאת, שהמוחים יודעים שהיא שקרית, מקיפה מדינות כמרוקו, קטאר, סעודיה, מצרים וירדן – המכונות בפי שרת החוץ לבני "מדינות ערב המתור-נות, שאיתן אנו חולקים לא רק אותם הערכים, כי אם את אותם האינטרסים". איך תסביר לבני שחבריה החדשים טופלים עליה עלילת שווא?

השאלה הזאת ראוי שתדאיג את מחנה השלום, הלא כנגד מילים וחתיומות של אנשים ומשטרים כא-לה הוא מבקש למשכן את עתידנו. שהרי ממה נפשך: או ש"הפרטנרים" נשארו אויבים בנפש, או שלמי-רות היותם "מתונים", בעל כורחם הם נאלצים להכיש, בלחץ עמיים. מכל מקום, התוצאה היא אחת: אנחנו ניתן את לב ארצנו, נסכן את ביטחוננו ונסתכן במלח-מת אחים תמורת התחייבויות שאינן שוות כלום. סטירת לחי דומה קיבל אולמרט גם מראש ממשלת לבנון, סניורה, שאת הכנסת צבאו לדרום הוא מציג כ"הישג" במלחמה האחרונה. גם לסניורה הודיעו על הכוונה לעשות עבודות בשטח הירבוני שלנו, ובירדעו את האמת שלח את צבאו לפתוח עלינו באש וגינה את "התקופות הישראליות".

כל החברים הערבים החדשים אינם שונים מער-פאת, שגם הוא ידע שמנהרת הכותל וביקורו של שרון בהר-הבית לא פגעו במסגדים, ולמרות זאת, בציניות קרה, הפך אותם עילה לשתי מלחמות. ואילו שר הביטחון, המתקפל תחת טרור-נגד-האמת, מזכיר את האישה ב"אילוף הסוררת" של שייקספיר:

פטרורצ'יו (הבעל): כמה בהיר הירח.

קטרינה: הירח? השמש!

פטרורצ'יו: אני אומר ירח.

קטרינה: זו השמש.

פטרורצ'יו: זה יהיה ירח, או כוכב, כל מה שאני ארצה, ובטרם ניסע לבית אביך – החזירו הסוסים! קטרינה: אני מתחננת. אם כבר הגענו עד כאן, שיהיה ירח או שמש. ואם תרצה, נר-לילה.

פטרורצ'יו: אני אומר ירח.

קטרינה: כמובן, זה הירח.

פטרורצ'יו: את משקרת, זו השמש.

קטרינה: אם כן, זו השמש, או כל מה שתרצה לקרוא לזה... ■

אריאל רובינשטיין • גבולות ההלאמה

היום אחרי שתיגמר ההפרטה

התוכנית "עובדה" מעזה לטעון שחברות המים המופר-טות חברו להקטין את אספקת המים כדי להביא להאמרת המחירים. התוכנית משווה את מה שקרה לפרשיות חב-רות החשמל בקליפורניה, אבל אף אחד לא צופה בתוכ-נית, כי בערוץ המתחרה משרדים את "דירקטור נולד". שמועות מתרוצצות שהשקעות קרנות הפנסיה במי-טבע המוגנולית לא עלו יפה, שכן בניגוד למה שציפו יודעי דבר בבורסה, נדחתה בקשת מוגנוליה להצטרף לאיחוד האירופי. הדבר גורר משבר בנקים חדש. פרש-נים חדי עין שמים לב לסמיכות הזמנים של משברי בני-קים ומלחמות לבנון.

הדברים מגיעים לנקודת רתיחה אחרי שפצצה מלוכלכת מתפוצצת בתחתית בתל אביב. השוק המופרט מתקשה לה-תמודד עם הקטסטרופה, שכן בעלי ההון סבורים שהרעיון להשקיע במדינה הוא מוטורף, שלא לדבר לא-כלכלי. בשלב זה מתנגב לראשם של אנשים הספק שאולי יש-ראל הרחיקה לכת מדי. בציבור מתפשטת ההבנה שכל מה שהפרטה עשתה, היה להכשיר את המושחת. שהיה צריך להשאיר את הקרקעות בבעלות הלאום, שלשכות התע-סוקה המופרטות אינן מתפקדות, שהפרטה היא קודם כל העברת השליטה בחברה לידיים לא פחות אינפנטיליות מהידיים של פוליטיקאים. בשלב הזה הוא יהיה רק דבר אחד שלבני הארץ הוא יישאר לעשות. קוראים לזה הלאמה. מהם, אבל חוקים ועשירים וועמים כשלוקחים מהם מה ש"שייך להם". במקרה הטוב, רק הרבה מעט נשפ-כות בדרך חזרה לפחות או יותר המצב ששרר לפני תחי-לת תהליך ההפרטה.

או הנה עצה למשפטנים, לכלכלנים, לעיתונאים, ולסטודנטים הרוצים להקדים את זמנם: גנזו את כל הדיונים בגבולות ההפרטה. עברו לדון בשאלה הרלוונ-טית בדבר גבולות ההלאמה. ■

אייבי נאמן • משפט רמון

שלגיה והגמדים

בה בצדק. בשנים האחרונות נסדקה אמונתי. פרשת רמון מעלה בלבי תהיות בנושא הפעלת החוק והשימוש בו. כל שלטון משחית, ושלטון מוחלט משחית באופן מוחלט. הוא הדין בשלטון המוחלט של החוק. ברוסיה הקומוניסטית היה שלטון חוק: השימוש בחוק היה כה תקיף, עד שהת-ר שבים חשו שהם חיים במדינת משטרה.

חוק הוא עניין מורכב שיש להפעילו בשכל. יש להוסיף לעתים שיקול דעת, מידתיות ואף מידות של חסד ורח-מים. חוששני כי מידות אלה נעלמו אצל שרשרת האנשים שטיפלו בנושא רמון. חוסר הפרופורציה בין מעשה הנשיקה ותוצאת המש-פט, הממטיה קלון על רמון ומחסלת קריירה ארוכה של אדם שתורם רבות לציבור, הוא הדבר המטריד ביותר. האם היועץ המשפטי לא שקל חוסר פרופורציה זה כבר בהתחלה, כאשר לנגד עיניו הייתה אפשרות ל-50% הרשעה? האם השופטים לא חשו בכך עוד לפני שנכנסו לסבך העדרויות? איך תית-כן התנגשות כזו בין מערכת משפט שכולה הומוגנית, ללא מסתייג, לבין דעת הקהל? האין במערכת המשפט מי שמבין כי אובדן אמון הציבור בה יביא לתוצאות הרסניות?

נכדתי הקטנה סירבה אמש להירדם אלא אם אספר לה סיפור. היא שלפה את הספר "שלגיה ושבעת הגמדים", ואני התחלתי להקריא. שלגיה, שאמה החורגת המרש-עת החליטה להוציאה להורג רק משום שהיא יפה ממנה, נמלטה ליער והסתתרה בביתם של שבעת הגמדים. המי-לכה הצליחה לאתר אותה, הגיעה לבקתה בתחפושת, נת-נה לשלגיה תפוח מורעל וזו נגסה בו ונרדמה. והנה מופיע הגנסיך: הוא נכנס לבקתה ורואה את שלגיה הישנה.

ידעתי שאם אמשך להקריא את האגדה כלשונה, אחי-נך את נכדתי בניגוד לעמדת הפרקליטות בישראל ול-פסיקת כמה שופטים. הגנסיך התכופף, נשק לשלגיה על שפתיה והיא פקחה את עיניה. המלכה ציוותה לאסור את הגנסיך מפני שלא קיבל את הסכמת שלגיה לנשיקה. הוא הובא לבית המשפט ושלושה שופטים פסקו שיש להוציאו להורג בכיכר העיר. נכדתי הביטה בי בעיני התכלת שלה ואמרה: "סבא, השתגעתי? הגנסיך נישק את שלגיה והם חיים באושר עד היום". נכדתי מאמינה באגדות. תמיד האמנתי בשלטון החוק ובחוכמת הדין השלו-